

דכו "לחצות" דמו, שהרי היא נעשית כולה במעשה אחד ואין בה שני זמנים לחשוב [כמו בשחיטה שיש בה שני סימנים] אלא שתי המחשבות חלות כאחת כמו ב"לחצות", ואף זוה פליגי רבי יהודה ורבנן, וסובר רבי יהודה שאם חשב בקמיצה על מנת לאכול חוץ לזמנו וחוץ למקומו אין המחשבה השניה חלה.

ומתריצין: **התם נמי** אין מדובר באופן שחיטת שתי מחשבות בעת קמיצת הקומץ, אלא באופן שהקטור **קומץ מנחה חוץ לזמנו, קומץ לבונה חוץ למקומו**. והיינו, שהמנחה יש בה שתי הקטרות ושתייהן נחשבות "מתיריים" של המנחה, וחשב מחשבת חוץ לזמנו בהקטרת המנחה, ומחשבת חוץ למקומו בהקטרת הלבונה (7).

וסובר רבי יהודה שמפגלין בחצי מתיר, ולכן חלה מחשבתו בהקטרה אחת על אף שאין היא אלא חצי

רק על ידי שחיטת שני הסימנים, סובר רבי מאיר שאפשר לפגל הקרבן אף במחשבה על חצי "מתיר" (6) [היינו שאין צריך לחשוב שמטרתו בכל השחיטה היא לשם אכילה שלא כדינו, אלא די במה שמחשב זאת על חלק ממנה], ונמצא ששתי המחשבות לא חלו כאחת, אלא קודם חלה מחשבת חוץ לזמנו שחשבה בסימן הראשון, ואין זה דומה לספק הגמרא ב"לחצות" מהו!

[אולם אם היה סובר אילפא שאין מפגלין בחצי מתיר, הרי שלא היה מועיל מה שיחשב בשעת סימן ראשון על כל השחיטה לשם אכילת חוץ לזמנו ובעת סימן שני לשם אכילת חוץ למקומו, כי כיון שאין מפגלים בחצי מתיר אין הפיגול חל אלא בסוף המתיר ונמצא שיש כאן עירוב מחשבות].

ומקשינן: **הרי קמיצה שחיטת בה שתי מחשבות,**

וכתב, שיש לחלק, שלטוברים אינה לשחיטה אלא לבסוף אין שום משמעות לקדימת מחשבת הזמן על מחשבת המקום כי שניהם חלים רק לסוף השחיטה שאז יש שם שחיטה, אבל לאביי, הסובר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, הרי אמנם חצי סימן אינו חצי מתיר לענין שיחול בו הפיגול, אבל מכל מקום, הפיגול מתחיל לחול בתחילת הסימן [כי כבר יש שם שחיטה]. ואף על פי שלא נגמר הפיגול אלא בסוף הסימן, מכל מקום, היות והתחילה חלותו קודם למחשבת המקום יש לומר בזה "תפוס לשון ראשון" ונמצא שמחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום. ולפי זה נמצא, שרבי יוחנן שלא מחלק בין שני סימנים לסימן אחד, יכול לסבור שאין מפגלין בחצי מתיר, ובכל זאת יש משמעות למה שהתחיל הפיגול לחול קודם. אבל לאילפא, המחלק בין מחשבות בשני סימנים לבין שהיו בסימן אחד, הרי שסובר שבשביל לדון הקדמת פיגול צריך שיחול כל הפיגול קודם למחשבת המקום, וזה יתכן רק אם נאמר שסובר אילפא שמפגלין בחצי מתיר שעל ידי כן נמצא שקודם שחט סימן שני כבר חל הפיגול לגמרי בסיום שחיטת סימן ראשון

6. כתבו **התוספות** [בד"ה וסימן], כי אע"פ שמפגלים בחצי מתיר מכל מקום צריך שהיו שתי המחשבות דווקא בשני סימנים, אבל אם בסימן אחד חיטתו חוץ לזמנו ובסופו חוץ למקומו לא חל הפיגול, ואין חלק מסימן נחשב חצי מתיר משום שאין הוא "דבר המסיים". ולעיל [כט ב ד"ה מחלוקת], העמידו התוס' את שיטת רבי יהודה לפי אילפא באופן ששתי המחשבות היו בשני סימנים בשחיטה, וכתבו שאילפא סובר כאביי שישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, [ואינו יכול לסבור כרבה שאינה אלא לבסוף שאם כן אין משמעות להקדמת מחשבה ראשונה לשניה], ולכן העמיד אביי את דבריו באופן שחיטת בסימן אחד חוץ למקומו ובשני חוץ לזמנו, אולם לרבי יוחנן הסובר שרבי יהודה חולק בין בסימן אחד בין בשני סימנים וכל שהקדים מחשבת פיגול אפילו באותו סימן הרי זה פיגול, יכל אביי להעמיד את דברי רבי יהודה באופן שבתחילת הסימן חיטת חוץ לזמנו ובסופו חיטת חוץ למקומו.

והקשה **הקרבן אורה**, שנמצא לדברי התוספות לעיל שדין פיגול בחצי מתיר שייך גם כשאין הוא נעשה בסימן שלם אלא בחלק ממנו [שהרי אין הפיגול חל אלא בסוף המתיר שעליו חיטתו ואם היה צריך סימן שלם הרי גם אם חיטתו על כל הסימן מכל מקום לא היו חלות המחשבות אלא בסופו ונמצא שיש כאן עירוב מחשבות], וזה לא יתכן שהרי לאילפא לא העמידה הגמרא את המשנה בחיטת בשני חצאי סימן אלא בשני סימנים, וזה בהכרח משום שדין מפגלים בחצי מתיר הוא רק בסימן שלם ולא בחלק ממנו, ואם כן הוא הדין לרבי יוחנן כיצד תועיל הקדמת מחשבת חוץ לזמנו בתחילת סימן [אף לרבי יהודה]. הרי שתי המחשבות חלות בסוף שחיטת הסימן, וכשם שלטוברים אינה לשחיטה אלא לבסוף אין חלות המחשבות אלא בסוף השחיטה כך לטוברים ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף אין המחשבה חלה אלא בסוף הסימן שהוא חצי מתיר!?

7. כן דעת רש"י הסובר שמאחר ואין קומץ בלבונה אלא בסולת המנחה בלבד הרי שקמיצת המנחה היא כל המתיר ואין ליקוט הלבונה מתיר כלל, ולכך לא העמידה הגמרא באופן שחיטת מחשבה ראשונה בעת הקמיצה ומחשבה שניה בעת ליקוט הלבונה, אלא חילקה בהקטרות המנחה והלבונה. ובשיטה **מקובצת** [אות ט'] לא גרס בגמרא "שהקטיר" אלא גרס "קומץ מנחה חוץ לזמנו קומץ לבונה חוץ למקומו", והיינו שסובר שקומץ המנחה הוא חצי מתיר כי יש קמיצה בלבונה ולא הושלם המתיר של עבודת הקמיצה במנחה עד לליקוט הלבונה, וזהו שתירצה הגמרא שמחלוקת רבי יהודה ורבנן שם היא באופן זה שהיו שתי המחשבות בשני חלקי קמיצת המנחה והלבונה. וכן היא שיטת הרמב"ם שכתב [בהלכות פסולי המוקדשין, פרק ט"ז הלכה ז'] "חשב מחשבת זמן בשעת